

OPINII DESPRE TURNEUL TEATRULUI DE COMEDIE ÎN ISRAEL

Piesa lui Al. Mirodan evoluează între real și fantastic. Personaje din lumea adevărată sînt deplasate în vis, pentru ca în final să aibă loc fuziunea. Piesa are — după opinia mea — un motiv pirandellian, dar numai în sens formal, pentru că în construcția ei comedia tinde spre o soluție diametral opusă dramaturgiei pirandelliene. E optimistă, e tonică și ne îndeamnă să reflectăm — altfel decît marele dramaturg italian — la relațiile dintre aparență și realitate.

„Al-Hamișmar“

Regizorul Moni Ghelerter a tratat piesa cu multă finețe. Uneori se iscă efecte comice dintr-o simplă privire, dintr-un gest abia schițat. Concepția lui Ghelerter este de o claritate rar întîlnită în spectacolele cu implicații psihologice.

...Radu Beligan trebuie considerat astăzi ca fiind unul dintre marii maeștri ai teatrului românesc. El aduce pe scenă o vastă erudiție profesională, asociată cu un farmec personal, căruia nu-i poți rezista. Beligan te cucerește de la primul cuvînt rostit, de la primul zîmbet, de la prima apariție.

În rolul Magdalenei, Vasilica Tastaman a investit destul lirism și ingenuitate pentru a-și susține personajul cu succes.

Amza Pellea a fost un Horațiu năvalnic, nervos, sigur și nesigur de sine, alternativ; cu o suficiență de sine menită să-l îndepărteze de simpatia noastră și a eroinei; cu alte cuvinte, un Horațiu perfect. Dem. Savu, în rolul adjunctului Costică, n-a pierdut nici o împușcătură, fiecare replică a lui nimerea în plin!... Un rol episodic (o acțiune care se plînge „Șefului“ de răutatea colegelor ei) ne-a oferit prilejul s-o admirăm pe Sanda Toma, o artistă cu o foarte plăcută prezență scenică.

Decorul semnat de Dan Nemțeanu servește judicios acțiunea, mai ales în actul al doilea, cînd o parte din text se joacă... în închipuirea Magdalenei.

„Viața noastră“

...Regizorul Lucian Giurchescu a dăruit piesei lui Ionescu o interpretare originală, realizînd un spectacol de dimensiuni noi și valori noi, foarte deosebite de celelalte montări ale *Rinocerilor*. Regia lui Giurchescu s-a caracterizat deci nu numai prin originalitate, ci și printr-o tîlmăcire ideală și plurivalentă a sensurilor piesei lui Ionescu. Comentariul stereofonic, menit să sugereze prezența rinocerilor, s-a demonstrat a fi o soluție excepțională.

...În rolul lui Béranger, Radu Beligan a dovedit că este, prin excelență, un artist intelectual, reflexiv. Mișcările naturale, simplitatea vocii, firescul gesturilor, cîndoaarea lui inimitabilă constituie nu numai expresia unei înzestrări native, dar și rezultatul unei meditații asupra artei și al unui travaliu cu sine însuși.

Ion Lucian, Sanda Toma, Ștefan Tapalagă, Dorina Done au făcut proba talentului lor aparte. Ei au știut să păstreze o linie de tact și bun-gust în cele mai riscante situații, demonstrînd cît este de prețios pe scenă simțul măsurii, ponderea, rezerva — mai ales cînd un actor este chemat să traverseze un moment cum e acela al alienării conștiinței de om.

„Kol Haam“

Spectacolul a avut parte de o interpretare aleasă...

...A fost uluitoare metamorfoza la vedere a lui Ion Lucian, în rolul lui Jean. El a trăit schimbarea omului în monstru în fața ochilor noștri, fără grimă și fără „recuzită” suplimentară, numai prin forța talentului.

Foarte mult ne-a plăcut jocul Sandei Toma în rolul lui Daisy. A fost — fără artificii — senzuală, terifiată și cinică totodată. Două apariții scurte, dar mari ca valoare de creație, ne-au oferit Mircea Balaban (Logicianul) și Mircea Constantinescu (Bătrînul).

„Adevărul“

Am dori ca artiștii români, întorcîndu-se acasă, să ducă cu ei certitudinea și satisfacția împlinirii misiunii lor : ne-au cucerit !...

„Viața noastră“

În același spirit și cu elogii similare s-au pronunțat și alte publicații, ca de pildă, „Facla“, „Omer“ ș.a.

SANTA MIHAIL : Am izbutit să citim tot, de la primele rînduri

(„Scena reprezintă — o cameră : pat, masă, scaune, etc. Deși e tîrziu, orele 24. Gînditorul Radu Gh. „SFĂTOSUL“ are insomnii — ne-putîndu-se odihni, î-și frămîntă mintea — cu unele probleme ce nu-i dă pace : începe ; monologul său : Oare de ce ? noi oamenii nu punem în practică cele învățate ?“) și pînă la ultimele („tace — aplauze toți se strîng în jurul său îi strîng mîna și îl sărută — să ne trăiești mîne Radule — îți mulțumim pentru tot ce ai făcut. — pt. întrepr. noastră, ca strigoii pozitiv, judecînd totul cu mintea cea de pe urmă.“). Hotărît lucru, STRIGOIUL POZITIV nu reușește să fie „scenă socială în două părți, cu prolog și epilog“, ci doar o aglomerație de cuvinte azvirlite negramatical.

Sîntem de acord cu apelul dumnea-voastră de pe prima pagină : „Dă-mi Doamne, mintea românului cea de pe urmă !“

ȘERBAN RĂZEȘUL : Interesantă — *Hrusana*. Inedit domeniul dumnea-voastră de inspirație, serioasă cunoașterea ambianței — Muntenia convulsivă de după moartea lui Mircea cel Bătrîn, dar, în ciuda ținutei scrisului, prelucrarea dramatică lasă de dorit.

În primul rînd, cîteva probleme de compoziție.

Lucrarea e nevertebrată : conflictul se tîrîie de-a lungul a patru acte, opintindu-se să devină ferm doar într-al cinci-